

Meditacions: Dimarts de l'octava de Pasqua

Reflexió per meditar dimarts de l'octava de Pasqua. Els temes proposats són: Maria Magdalena troba el sepulcre buit; Jesús ressuscitat la crida pel seu nom; l'alegria del primer anunci.

LA CIUTAT de Magdala estava situada a la vora del llac de Genesaret. Jesús hi va passar grats moments i hi va fer molts miracles.

D'allà era Maria, una de les dones que seguien el Senyor i que havia estat alliberada de set dimonis. La seva fidelitat la va empènyer fins al Calvari, on va estar ben unida a Maria, divendres de la passió. El diumenge següent es va aixecar molt aviat, abans de l'alba, va sortir de la ciutat i es va dirigir al sepulcre on havien deixat el cos de Jesús. El seu amor va vèncer la por, ja que tenia la força de qui estima i vol estimar sempre més.

Ens la podem imaginar caminant a pas lleuger, amb una certa inquietud per no ser descoberta a la porta de la ciutat, portant una bossa amb herbes aromàtiques i benes per acabar d'embalsamar el Senyor. Hi va per ungir el seu cos inert. El camí passa per davant de la muntanya del Calvari, cosa que li fa reviure el dolor del divendres. Però en arribar al sepulcre descobreix, amb sorpresa, que no hi ha soldats custodiant el

lloc. A més, la pedra que tapava l'entrada està desplaçada, a uns metres de distància. Llavors veu, ja entre llàgrimes, que la tomba és buida. «Dona, per què plores?» (Jn 20, 13), li pregunten uns desconeguts —els àngels— en veure-la desconsolada. És commovedora la resposta de la Magdalena: «S'han endut el meu Senyor, i no sé on l'han posat».

Li faltava Jesús. No suporta perdre'l de vista. Les llàgrimes de Maria són un exemple de valor i de tendresa. Qui més estimava al món havia mort cruelment i ara el seu cadàver havia desaparegut. Ni tan sols li quedava el consol d'ungir-li el cos. Durant el dissabte, el seu pensament havia volat una vegada i una altra fins al sepulcre. ¡Quants desitjos de mostrar-li el seu afecte amb la primera llum del diumenge! Les llàgrimes de la Magdalena ens ensenyen que el veritable temor de

Déu és la por de perdre'l, de no adonar-nos de la seva proximitat, de deixar passar els seus requeriments i les seves gràcies. Com va assenyalar moltes vegades sant Josepmaria, «sense Jesús no estem bé»^[1]. Ell ho és tot.

«¡EL SEPULCRE buit! Maria Magdalena plora, feta un mar de llàgrimes. Necessita el Mestre. Hi havia anat per consolar-se una mica estant a prop d'Ell, per fer-li companyia, perquè sense el Senyor no val la pena cap cosa —meditava, en una ocasió, sant Josepmaria—. Persevera Maria en oració, el cerca per tot arreu, no pensa més que en Ell. Fills meus, davant d'aquesta fidelitat, Déu no es resisteix»^[2].

«Dona, per què plores? Qui busques?» (Jn 20, 15), li va preguntar

també el mateix Crist quan la va trobar poc després. En un primer moment, Maria el confon amb l'encarregat de l'hort on es trobava el sepulcre. Entre la confusió i les llàgrimes no era fàcil parar prou atenció a la resta. Per això contesta: «si te l'has emportat tu, digue'm on l'has deixat, i me l'enduré». De fet, Maria Magdalena probablement no hauria pogut carregar un cos tan pesat, però una vegada més les dificultats no són un fre per al seu amor. «Pobra Magdalena! Esgotada per la fatiga del Divendres Sant, rendida per l'angoixa del Dissabte Sant, amb les forces debilitades a l'extrem, i encara pensava a “emportar-se'l”!»^[3].

Només quan Jesús pronuncia el seu nom —«Maria!» (Jn 20, 16)—, amb la seva peculiar entonació, ella descobreix que té davant Crist, en cos gloriós. «Que bonic que és pensar que la primera aparició del

Ressuscitat va passar d'una manera tan personal! Que hi ha algú que ens coneix, que veu el nostre patiment i desil·lusió, que es commou per nosaltres, i ens crida pel nostre nom»^[4]. La recompensa a l'amor fidel de la Magdalena és contemplar ara la bellesa del Ressuscitat. S'ha arriscat per Jesús, l'ha buscat amb passió, i el Senyor li paga amb escreix. Presa de l'emoció, es llença als seus peus i s'hi agafa. És un gest eloqüent: no vol tornar a perdre Crist. Ha patit massa en contemplar la humiliació del Mestre, pensant que l'havia perdut per sempre. Impressiona «la tendresa amb què Jesús tracta aquesta dona, que tants explotaven i tots jutjaven. Ella va trobar, per fi, Jesús, uns ulls purs, un cor capaç d'estimar sense explotar. En la mirada i en el cor de Jesús va rebre la revelació de Déu Amor»^[5].

L'ITINERARI que recorre Maria Magdalena fins a trobar-se amb Crist gloriós és, en certa manera, semblant al de tots els cristians: aixecar-se de les caigudes amb humilitat; buscar el Senyor sense aturar-se en els moments de desànim; tenir cura dels altres; acompanyar Jesús quan la creu apareix inesperadament; no perdre l'esperança encara que tot sembli fosc perquè Jesús és viu.

Com li va passar a ella, la veu de Jesús que pronuncia el nostre nom amb un *accent personalíssim* ens desperta i ens arrenca del desànim. Viure atents a la seva veu, pendents del que Crist vol dir-nos a cada moment, transforma la vida quotidiana en una constant ocasió d'amor. «La humanitat necessita dones i homes així: capaços d'acudir sense cansament a la misericòrdia divina, lleials al peu de la Creu, atents a escoltar —en les feines ordinàries de cada jornada— el nom

dels llavis del Ressuscitat»^[6]. Maria és la primera entre els deixebles que va veure Jesús ressuscitat. Les llàgrimes de dolor es van convertir, en pocs segons, en llàgrimes d'emoció. Jesús confia a aquesta dona fidel el primer anunci de la gran notícia: «Corre, deixa'm. Encara no he pujat al Pare, però ves a trobar els meus germans i digue'ls: Pujó al meu Pare, que és també el vostre Pare, al meu Déu, que és també el vostre Déu» (Jn 20, 18). El dol del seu cor ha esdevingut una festa impossible de descriure.

Davant els nostres ulls es fa gran la figura d'aquesta dona que entra corrents a Jerusalem. Porta als seus llavis un missatge d'esperança per als deixebles de Crist i per al món sencer: el Senyor viu! Ha ressuscitat! Al seu cor regna ara l'alegria vibrant de la Pasqua, que neix d'un sepulcre buit i inunda el món sencer. Al costat de la mare de Jesús, la Magdalena és

durant aquells moments la dona més feliç de la terra.

[1] Cf. Xavier Echevarría, “María Magdalena, cercana al Maestro”, a *Alfa y Omega*, 21-VII-2016.

[2] Sant Josepmaria, Meditació, 22-VII-1964.

[3] Venerable Fulton Sheen, *La vida de Cristo*, cap. 54.

[4] Francesc, Audiència general, 17-V-2017.

[5] Benet XVI, Homilia, 17-VI-2007.

[6] Xavier Echevarría, “María Magdalena, cercana al Maestro”, a *Alfa y Omega*, 21-VII-2016.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/meditation/
meditacions-dimarts-de-loctava-de-
pasqua/](https://opusdei.org/ca-ad/meditation/meditacions-dimarts-de-loctava-de-pasqua/) (01/04/2026)